

ANGELIQUE HAAK

Afgeschreven

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Angélique Haak
Omslagontwerp: Margo Togni
Omslagbeeld: © Magdalena Russocka / Trevillion Images
Auteursfoto: © Hannah Rosalie Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 1951 2
ISBN 978 94 027 7676 8 (e-book)
NUR 330
Eerste druk in deze editie: november 2025

Dit boek is eerder verschenen bij uitgeverij De Crime Compagnie.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG – VIER JAAR EERDER

Sasja

‘Sasja, schat, come in!’

Ingmar werpt me drie snelle luchtkussen toe en neemt plaats achter zijn smetteloos witte en overgeorganiseerde bureau. Ik ga op de designstoel tegenover hem zitten, waarbij het leer kraakt en klinkt als iets anders. In een poging nog enigszins relaxed over te komen, leun ik achterover en sla mijn benen over elkaar. Nieuw gekraak. Het brengt een blos naar mijn wangen.

‘Je weet dat ik gek op je ben en dat ik je alle ruimte heb gegeven om iets nieuws te proberen, maar ik ga er geen doekjes om winden: It’s bad. De verkoopcijfers van *Nachtvliender* zijn dramatisch.’

Hé, hallo Sasja. Wat fijn dat je er bent! Hoe is het met je?

Ik zak verder weg in de stoel, de schaamte voorbij.

‘Hemel en aarde heb ik moeten bewegen voor dat interview met LINDA. En dan zeg je tegen zo’n journaliste dat je stopt met *De Maasstadmoorden*? Eerlijk waar, darling, ik kreeg zowat een stroke!’ Ingmar wappert theatraal met zijn handen. Iets wat hij, naast het overmatig gebruik van Engelse woorden, regelmatig doet als hij praat. Theatraal is zo’n beetje zijn *middle name*. Het werkt ook nu weer enorm op mijn zwaar overbelaste zenuwen.

‘Ingmar, je weet toch hoe...’ begin ik met een zwak klinkende stem. Ik ga rechtop zitten, negeer het gekraak, en begin opnieuw. ‘Je weet toch hoe ik erin sta? Ik heb je méérdere keren laten weten dat ik niet meer verder wil met *De Maasstadmoorden* en dat ik...’

‘En dat je een break nam!’ roept hij. ‘Dát is wat we hadden afgesproken, niet dat je tegen de pers zou zeggen dat er helemaal nóóit meer een vervolg komt!’

Zijn snerpande stemgeluid snijdt door me heen en ik haal zo ongemerkt mogelijk diep adem om mijn kalmte te bewaren. Ingmars versie van onze afspraak wijkt ver af van de mijne. Ik bekijk hem aandachtig terwijl hij verder snerpt en wappert. Hij draagt een hemelsblauw maatkpak dat er duur uitziet, om zijn hals is een truttig paarsblauw sjaaltje gedrapeerd, en op zijn neus staat een oversized pilootenbril met lichtgetinte glazen en een goudkleurig montuur. Zijn nieuwste vriend, die iets in de mode doet, heeft duidelijk veel invloed op hem. Of dat positief is of juist niet, daar ben ik nog niet over uit.

‘Echt, Sasja. Ik begrijp dat alle ophef rondom *Eindspel* een beetje, nou ja...’

(wapper, wapper)

‘... overwelming voor je was. Het was ook een gewaagde zet, dat einde, dat wisten we allebei. En to be honest? Ik was het er vanaf het begin af aan al niet mee eens. Weet je dat er nog altijd boze mails van lezers binnenkomen?’

Nog stééds? De mij zo bekende druk op mijn borst komt op.

‘Maar dat is juist goed, liefje. Dat geeft aan dat het nog leeft. Mensen willen nog altijd weten hoe het verdergaat met Jonna. Om dan nu out of the blue te zeggen dat er geen vervolg meer komt in de reeks, dat is commerciële zelfmoord! Ik denk dat we het nog kunnen redden als je het snel weer oppakt.’

Wát?

De spanning die ik al voelde toen Ingmar me uitnodigde op het kantoor van Crimewriters United, vlamt nu in alle hevigheid op. Mijn vermoeden dat Cas vreemdgaat, de zorgen om mijn moeder, alle ballen in de lucht houden voor de kinderen én de paniekaanvallen als gevolg van het schrijven van die kloteboeken: het is te veel! De vulkaanvrouw die ik al tijden ben dreigt tot eruptie te

komen als gevolg van de endogene krachten die mijn egoïstische uitgever op me uitoefent!

Ergens hoopte ik dat hij me wilde zien om simpelweg eens te vragen hoe het nu met me gaat. Om aan te geven dat hij begrijpt dat mijn gezondheid voorgaat. Dat hij mijn wens om een pauze in te laten respecteert. Dat ik alle tijd kan nemen die ik nodig heb. Niet dat hij me wéér gaat zitten doorzagen over die verdomde serie!

Ik haal nogmaals diep adem en visualiseer mijn woede als water. Afwaswater dat door het gootsteenputje wegvloeit na het verwijderen van de stop. Slechts het schuim van het zeepsop blijft achter in de wasbak. Knisperend. Rustgevend bijna. Meteen voel ik me iets kalmer. Fijn om te merken dat die veel te dure meditatie-app toch nut heeft.

‘De mensen zitten overduidelijk niet te wachten op een roman van Sasja Winters. Ze willen een vervolg op *Eindspel*! Het e-book van *Nachtvlinder* heeft nog wel redelijk verkocht, vooral door de vele kortingsacties die er waren, maar de verkoop van de paperback... Nou ja, kijk zelf maar. Horrible, ik leg erop toe.’ Ingmar schuift een velletje met cijfers onder mijn neus en ik werp er kort een blik op.

‘En de recensies zijn ook niet al te best, dat heb je vast wel gezien.’

Heus? Zou je denken, Ingmar?

Ingmar pakt zijn tablet en swipet en scrolt wat. ‘Hier, deze bijvoorbeeld, van Gertje Bes van het recensententeam.’

Ik begrijp onmiddellijk dat Ingmar op de site van lezerscommunity *De allereerste zin* zit.

“Winters bewandelt met het eerste deel uit haar Vlinderserie een geheel nieuw pad. Welk pad, dat is echter volledig onduidelijk. Is het dat van de *coming of age*, van de klassieke roman of van de feelgood? Het verhaal bevat in elk geval een vleugje Winters-spanning, zo is te lezen op de site van de uitgever, Crimewriters United. Maar Winters laat de lezers die voor span-

ning komen in de steek, want die is nergens te bekennen. Evenals een duidelijke lijn in het verhaal. Is Winters van het padje af?”

Au.

Ingmar kijkt niet eens op om te zien wat zijn woorden met me doen, hij gaat onverstoord verder.

‘En deze, van Jan van Tuyn, ook uit het recensententeam: “Winters móét een keuze maken: thrillers of romans. *Nachtvlinder* is na de *Maasstadmoorden*-reeks als een pan te dunne erwtensoep, waarbij ze bovendien het zout én de peper is vergeten. Een slappe hap die niet beklijft; smakeloos en flauwtjes.” Ingmar kijkt nu wel op van zijn tablet.

Het water dat zojuist nog wegspoelde door het putje, sputtert in de afvoer en ik kom overeind in de eeuwig krakende stoel. De druk bouwt op en heet water gorgelt naar boven als kolkende lava; een ware zeepsopvulkaan. Woest word ik van die kraaloogjes die schitteren achter die bril die veel te groot is voor dat smalle gezicht! Ineens voel ik de behoefte om het ding van Ingmars neus te meppen en het paarsblauwe sjaaltje om zijn nek strak te trekken tot hij zelf minstens net zo paars of blauw ziet. Wie denkt hij wel niet dat hij is? Ik heb vijf delen van die vervloekte reeks voor hem geschreven en hij heeft er flink zijn zakken mee gevuld. Zes, bijna zeven jaar van mijn leven zit erin, terwijl ik bij ieder boek steeds meer een schim van mezelf werd. Luisterde hij naar mij? Née! De koe moest tot uitputting aan toe uitgemolken worden. Steeds weer nieuwe lugubere moorden bedenken. Steeds weer in het hoofd van psychopathische types kruipen als ik in de rol van profiler Jonna du Pont stapte. Steeds weer al die negatieve emoties doorleven zodat ik me echt één voelde met wat ik schreef. O, *Sasja, je personages zijn zo authentiek! Hoe doe je dat toch?*

Onder enorme druk van Ingmar ging ik steeds een stapje verder mijn eigen grenzen over om lezers geboeid te houden en ervoor te zorgen dat ze niet afhaakten. Want, zo peperde hij me meer dan eens in: in dit wereldje ben je zo goed als je laatste boek

en kun je niet teren op eerdere prestaties. Nou Ingmar, ik geloof dat dát me nu wel duidelijk is! Een onzichtbare hand graait wild rond in mijn borstkas.

Shit, niet hier. Niet nu! Focus je op iets anders, Sasja! Blijf rustig!

Snel kijk ik weg van de nog altijd tetterende Ingmar. Mijn blik wordt gevangen door het witte spekstenen beeldje dat in de vitrine vol andere trofeeën schuin achter hem staat. Hoe kon ik het vergeten zijn? *De Denker!* Het beeldje van een schrijver gebogen over zijn schrijfmachine, in dezelfde houding als het wereldberoemde en gelijknamige beeldhouwwerk van Rodin. Ik kreeg het overhandigd bij de geldprijs die ik won met *Fortis Puella*, mijn debuut uit de *Maasstadmoorden*-reeks. Waarom staat het nog steeds hier? ‘Sasja Winters’ staat er op de plaquette aan de voorkant, niet ‘Ingmar Ritmeester’! Had Ego-Ingmar in al die jaren niet een keer kunnen bedenken dat ik het misschien zélf zou willen hebben? Zoals hij er ook wel aan had kunnen denken dat ik op dit moment niet op gezeik over dramatische verkoopcijfers en slechte recensies zit te wachten. Ik heb zowat in alle talen aangegeven dat ik rust wilde. Waarom gaat deze man altijd en eeuwig over mijn grenzen heen?

Mijn ademhaling versnelt weer en mijn vingertoppen beginnen te tintelen.

Plotseling zie ik voor me dat ik het massieve beeldhouwwerkje uit de vitrine pak en het in mijn tas stop. Het is van mij, ik heb er recht op!

‘Stop!’

Met open mond kijkt Ingmar me aan na mijn uitroep.

‘Stop hiermee, en zeg gewoon waarvoor je me werkelijk gevraagd hebt te komen.’

Ingmar legt de tablet opzij en schuift zijn bril hoger op zijn neus. Dan haalt hij uit de bovenste lade van zijn bureau een stapel papieren en schuift ze naar me toe.

Ik zie het kenmerkende logo van Crimewriters United met het

bloederige mes bovenaan en dan mijn eigen naam, vetgedrukt op het voorblad. Dit meent hij niet!

‘Wat is dit, Ingmar?’

Ingmar zet zijn ellebogen op het bureaublad en vouwt zijn handen in elkaar. ‘Dit is de kans die ik je bied om je carrière te redden. It is time to move on, Sasja.’

Time to move on? Mijn blik glijdt scannend over de tekst als de tintelingen optrekken van mijn handen door mijn armen, rechtstreeks naar mijn borst. Een contract? Voor *De Maasstadmoorden* deel zes? Ik zie de ingevulde datum die bij ‘deadline inleveren persklare kopij’ staat en een vreemd geluid ontsnapt aan mijn keel. Is hij helemaal gek geworden?

‘Drie maanden, Ingmar? Je wil dat ik in drie maanden een vervolg schrijf? Terwijl je weet dat die reeks me kapotmaakt? Terwijl je weet waar ik nu allemaal mee te dealen heb? Terwijl je weet dat...’ Ik probeer het gonzende, suizende geluid op de maat van mijn veel te snelle hartslag te negeren.

‘De schoorsteen moet hier ook roken, Sas,’ antwoordt Ingmar ijsig kalm. ‘De *Maasstadmoorden*-reeks is onze bestverkopende serie ooit en het is onacceptabel hoe je die met *Eindspel* geëindigd bent. Lezers zijn teleurgesteld, maar het is nog niet te laat om het te fiksen.’ Ingmar schuift een goudkleurige pen mijn kant op. ‘Binnen drie maanden ligt er een nieuw deel van *De Maasstadmoorden* op mijn bureau. Anders houdt onze samenwerking hier en nu op.’

Ik zit in mijn auto, die nogal scheef geparkeerd staat. Door de zijruit zie ik mijn eigen huis in de doodlopende straat waar ik woon. De buurman gooit net zijn afval in de kliko en zwaait naar me. Een angstig gevoel bekruipt me als ik me realiseer dat ik geen idee heb hoe ik hier gekomen ben. Mijn god, niet weer!

In mijn hoofd bonkt een sloophamer, zodanig dat ik er misse-lijk van word. Ik leg mijn handen op mijn voorhoofd, dat klam

en plakkerig aanvoelt, bezweet. Ik kreun en zie in dat hier blijven zitten me niet verder gaat helpen. Ik moet iets innemen tegen de pijn, en snel. En ik moet grip op mezelf krijgen voordat de kinderen uit school komen. Hoe laat is het?

Ik gris mijn tas van de stoel naast me en voel dat hij zwaar is. Te zwaar. Als de tas op mijn schoot een stukje openvalt, stukt mijn adem. Tussen de vertrouwde spullen die ik verwacht, zoals mijn telefoon, sleutels, en een flesje water, ligt iets wat ik totaal niet verwacht. Ik neem het spekstenen beeldje uit de tas en zie dat het niet meer zijn helderwitte kleur heeft.

Pas dan snap ik dat het niet mijn voorhoofd was dat klam en plakkerig aanvoelde, en zie ik mijn handpalmen. Net als het beeldje zitten ze onder het bloed.

Met trillende vingers neem ik mijn telefoon uit mijn tas en bel degene die ik altijd bel als ik hulp nodig heb.

‘Daphne, met mij.’ Schokkerig begin ik te huilen. ‘Ik ben bang dat ik iets vreselijks heb gedaan.’

HEDEN

ZATERDAG

De folderbezorgster

De vrouw in het donker spant zich tot het uiterste in om de heuvel van de Gerdesiaweg naar de Oostzeedijk op te komen met haar fiets. Ze vervloekt de zware fietstassen, evenals de tegenwind en de regen die loodrecht naar beneden klettert. Het is donker, koud, en er is letterlijk geen hond op straat. Ze vraagt zich af: is ze nu werkelijk de veertig gepasseerd om voor dag en dauw in dit rotweer folders te bezorgen? Om zich vervolgens, als ze daarmee klaar is, te pletter te haasten naar haar 'gewone' baan? Ook weer op de fiets uiteraard, want voor een auto heeft ze geen geld.

Heel de dag op haar benen staan in de lunchroom, vriendelijk lachend bestellingen opnemen van mensen die niet beseffen hoe goed ze het hebben. Mensen die voor hun vertier wat komen eten, drinken, kletsen en lachen. Ze kan zich niet heugen wanneer ze zelf voor het laatst ergens een kopje koffie heeft gedronken. Laat staan dat ze heeft gelachen.

Het leven is niet eerlijk, zoveel is haar inmiddels wel duidelijk. Destijds gaf zij haar baan op om voor de kinderen te zorgen, zodat Henk carrière kon maken. En toen hij het na al die jaren goed voor elkaar had bij het bedrijf waar hij werkte, ruilde hij haar in voor zijn veel jongere secretaresse. Het was zo'n verdomd cliché dat het gewoon grappig was. Minder grappig was dat Henk ook nog eens halsoverkop besloot met die golddigger te trouwen. Gelukkig kon zijzelf met de kinderen aardig rondkomen van de

vette alimentatie die Henk betaalde, maar nog geen jaar later kreeg Henk, die zelf ook ietsjes te vet was, een hartinfarct. Nooit had ze erbij stilgestaan dat als die klootzak zou komen te overlijden, de alimentatie voor zowel haar als de kinderen abrupt stopte en alles wat er overbleef voor Miss Golddigger was. Henk was in gemeenschap van goederen met haar getrouwd en had helemaal níets vast laten leggen voor de kinderen! Sindsdien was haar leven een aaneenschakeling geworden van gesprekken met veel te dure advocaten die haar van alles beloofden, maar in de tussentijd moest zij alle zeilen bijzetten om in het levensonderhoud van haar kinderen te voorzien. Nee, het leven is bepaald niet eerlijk.

Ze smijt haar fiets tegen de gevel van het studentenhuus dat het startpunt is van haar bezorgwijk. Klam van het zweet onder haar verstikkende regenpak trekt ze de fietstas open en haalt er een flinke stapel folders uit. Die klojo, met zijn klote-infarct! En als ze aan dat groene blaadje denkt waar hij haar voor had ingeruild, wordt ze helemaal woest. Die draait zich op dit moment vast nog eens lekker om in het dure Auping-bed dat zij een paar jaar geleden nog had uitgekozen. Met haar armen vol folders stapt ze het donkere voorportaal van het gebouw in, waarbij haar voeten plotseling blijven haken. De folders beginnen te glijden, haar balans verdwijnt en ze gaat languit.

‘Au!’

Een vlammeende pijscheut trekt door haar rechterpols, waarmee ze als eerste het beton van de vloer raakte. Een gekneusde of gebroken pols is wel het laatste wat ze nodig heeft. Shit! Waarom zetten die studenten hun vuilniszakken toch zo vaak in het portaal? De vuilcontainer staat nota bene aan de overkant van de straat, luie donders! En waarom brandt de verlichting hier niet? Ze krabbelt op haar knieën en bevoelt haar pols. Pas wanneer ze de conclusie trekt dat het op een schaafwond na wel meevalt, zet ze de zaklamp van haar telefoon aan en veegt de folders bij elkaar. Dan draait ze zich om. Onmiddellijk trekt het bloed uit haar ge-

zicht als duidelijk wordt dat het géén vuilniszak is waarover ze is gestruikeld.

Twée benen. Bleek in de felle lichtstraal van haar telefoon. Bloot. Ze laat de lichtstraal omhooglijden en schiet dan achteruit, alsof ze door duizend wespen tegelijk gestoken wordt. Haar telefoon klettert op het beton. Zachtjes kermend slaat ze haar armen om zichzelf heen, haar ogen dichtgeknepen maar op haar netvlies nog altijd het beeld van de jonge vrouw die tegen de deur aan zit.

Nee, het leven is absoluut niet eerlijk.

ZONDAG

Sasja

Als er een auto ons laantje in rijdt, kom ik overeind op de bank en kijk uit het raam. Het is niet de zwarte Volvo van Cas, die ik elk moment verwacht, maar dezelfde witte Skoda die ik gisteren ook al zag. Hij stopt wederom voor het chalet tegenover het mijne en dezelfde man als gisteren stapt uit. Een boomlange kerel, ik schat wel twee meter. Atletisch gebouwd, gekleed in een spijkerbroek met daarboven een wit shirt met een grijs-zwart geblokt houthakkersoverhemd eroverheen. Verder heeft hij een ruig baardje en zou hij wat mij betreft ieder moment hout kunnen gaan hakken. Ik zou er in elk geval met plezier naar kijken. Toen ik hem gisteren voor het eerst zag, had ik hem meteen de bijnaam ‘Sexy Baardmans’ toebedeeld.

Sexy Baardmans loopt om zijn auto heen en opent de kofferbak. Dan kijkt hij op, ziet mij. Ik schrik, voel me ineens een gluurder die van achter de geraniums alles in de gaten houdt, in plaats van een moeder die zit te wachten tot haar ex hun twee puberkinde- ren thuisbrengt. Baardmans heft zijn hand naar me en ik zwaai terug, ietwat ongemakkelijk van achter mijn krulvarens. Ach, die zijn in elk geval hipper dan geraniums. Toch voel ik me wat sneu en besluit dat het beter is om me fatsoenlijk voor te gaan stellen. Dit doodlopende laantje met acht chalets achter in vakantiepark Het Langeveld is onofficieel het ‘lang-verblijf-laantje’. Grote kans dat Baardmans voorlopig mijn nieuwe overbuurman is. Geen onprettige gedachte.

Ik gris mijn spijkerjack van de stoel, trek het aan en vraag me af of er ook nog een lange sexy vrouw bij deze ruige kerel hoort. Of misschien juist wel een kleintje, een mollig vrouwtje van één meter vijftig? Ik grinnik bij het contrasterende plaatje dat zich in mijn hoofd vormt en open de voordeur van mijn chalet.

‘Hoi,’ zeg ik als hem even later nader.

Hij tilt net een pak met laminaat uit zijn kofferbak.

‘Ben je nieuw hier?’ Ik besef dat het klinkt als een afgezaagde openingszin in de kroeg en steek wat ongemakkelijk mijn handen in de zakken van mijn jasje. Deze kerel is echt lang en geeft mij het gevoel dat ik een dwerg ben, hoewel ik met mijn één meter tachtig nu niet bepaald klein ben. Ik kijk langs hem heen en zie dat het binnen in zijn chalet één grote puinhoop is. De vloer is kaal en overal staan bouwmaterialen.

‘Ik zat je niet te begluren hoor, ik verwacht iemand,’ zeg ik in een poging mezelf te verklaren. Het maakt de situatie alleen maar sneuer voor mijn gevoel.

Sexy Baardmans kijkt me aan, nog altijd zonder iets te zeggen. Er verschijnt een glimlach rond zijn mond en een twinkeling in zijn bruine ogen, alsof hij zich kostelijk vermaakt met mijn gestuntel.

‘Kan ik je helpen?’ zeg ik uiteindelijk maar, met een blik op zijn kofferbak vol pakken laminaat en gereedschap.

‘Nee, dank je. Het lukt wel.’ Hij legt het pak dat hij al had opgetild weer neer, wat mij de kans geeft naar zijn handen te kijken. Geen ring. Pluspunt.

‘Jij woont daar?’ Baardmans’ blik gaat naar mijn chalet en ik knik. Het onderkomen dat slechts tijdelijk zou zijn omdat er geen fatsoenlijk, betaalbaar huis in de omgeving te krijgen was, is al veel te lang mijn vaste verblijfplek. Hoewel het permanent verblijven op een vakantiepark niet is toegestaan in Rockanje, wordt het door de huidige parkbeheerder gedoogd gezien de huidige

woningkrapte. Niemand wil een moeder met twee pubers op straat zetten.

De krappe vijftig vierkante meter heeft maar twee slaapkamers, en is de reden dat ik al een aantal jaar op een doorgezakte slaapbank in mijn woonkamer slaap in plaats van in een fatsoenlijk bed in een slaapkamer. Iets wat mijn rug me niet in dank afneemt. Ik google regelmatig op nieuwe modellen slaapbanken, maar heb er het geld niet voor om er een aan te schaffen. Al vraag ik me af wat duurder is: een nieuwe slaapbank of de bezoeken aan de chiropractor voor mijn rugklachten.

Ik besluit deze wildvreemde man die voor me staat niet te overladen met mijn sores. In plaats daarvan steek ik mijn hand naar hem uit. 'Sasja.'

'Winters?' vult hij in als hij mijn hand schudt en ik verstijf ter plekke, met mijn hand in de zijne.

'Jij bent toch die schrijfster die een paar jaar geleden haar uitgever op zijn neus timmerde?'

Hij lijkt net zo verbouwereerd onder de situatie te zijn als ik en ik staar hem stompzinig aan, op zoek naar de juiste woorden. Of andere woorden. Wat voor woorden dan ook. Een blos schiet met de snelheid van het licht naar mijn wangen. Het is lang geleden dat iemand het incident waarmee ik destijds de bladen haalde op-rakelt. Ik trek mijn hand terug.

'Sorry,' zegt hij. 'Het was absoluut niet mijn bedoeling je een ongemakkelijk gevoel te bezorgen. Ik vond het destijds juist zo'n grappig verhaal. "Thrillerauteur slaat door." Die kerel kwam over als een echte gladjakker, hij had het vast verdiend.' Hij geeft me een knipoog. 'Wat een hork ben ik. Nogmaals, sorry.' Hij plaatst zijn handen wat ongemakkelijk op zijn heupen.

'Je, eh... Je overviel me ermee. Het gebeurt niet vaak meer dat iemand me herkent en zich dan ook nog dat incident herinnert.' Ik schiet van de zenuwen in de lach. 'En om eerlijk te zijn: hij was inderdaad een gladjakker en hij had het absoluut verdiend.'